

Genom BASE-hoppningen lär jag mig att hantera tuffa situationer och stress. Jag upplever att jag blir en bättre och säkrare kirurg.

Richard Henriksen

EN VERKLIG UTMANING BASE-JUMPING – INGEN SPORT FÖR FEGISAR

MYCKET JOBB, SLIT OCH MENTAL STYRKA krävs av en BASE-hoppare. Bilden av en galning utan respekt för varken liv, lagar eller egendom och som bara vill ha uppmärksamhet kan inte vara mer fel. Sportens ytterst små marginaler lämnar inget utrymme för misstag eller skrytmån. Möt norska Richard Henriksen, 42 årig kirurg, trebarnsfar och en mycket erfaren BASE-hoppare.

BASE står för Building, Antenna, Span (bro) och Earth. Uttrycket myntades av Carl Boenish 1981, då det första kända dödsfallet skedde. William E. Harmon gjorde genom sin död företeelsen känd. En något märklig anledning kan man tycka men den enorma mediabevakning som följde efter det tragiska dödsfallet gjorde fenomenet snabbt känt över hela världen.

I den traditionella fallskärmshoppningen kan man uppleva fritt fall under flera minuter och man har en extra nödskärm om något skulle inträffa. En BASE-hoppare har inte den lyxen. Han upplever fritt fall i ett antal sekunder och händer något med skärmen så finns ingen back-up. Kraschlandningen skulle vara ett faktum innan en eventuell nödskärm hann utlösas. Därför gick BASE-utrustningen tidigt från fallskärmens mer invecklade lösningar till den enklare vägen. Med en förenklad utrustning som baserar sig på fysikens lagar minimerar man risken för krångel.

Efter det spektakulära uthoppet uppnår BASE-hopparen på endast åtta sekunder en maxhastighet på cirka 230 km per timme. Det kallas terminal velocity eller fritt fall. En fart som om något går fel kan orsaka stora skador. Förutom att störta ner i marken, så kan hopparen också drabbas av något som kallas öppningschocken.

Skärmen vecklas ut på en åttiondel sekund. Den inbromsning av fallhastigheten som då inträffar kan liknas med att krocka med bil mot en bergsvägg i 250 km. För att inte skada sig måste BASE-hopparen alltid kalkylera farten kontra öppningstiden på skärmen och reglera det med bromsanordningen.

Norges fjordar och då speciellt Trollväggen är en av världens mest populära platser för sportens utövare. Långt från bebyggelsen vandrar utövare kilometervis genom skog och mark för att komma upp till sina favoritplatser. I Sverige och Norge är utövarna ofta friluftsmänniskor som älskar naturupplevelsen och spänningen med sporten, men de delar också en unika gemenskap som binder dem samman.

Så här förklarar Richard Henriksen anledningen till varför han BASE-hoppa:

– Vi är genetiskt skapade för att fly från rovdjur och jaga vår föda. För 20.000 år sedan bestod stressen i kampen för att överleva och hitta mat för dagen. Det är vad vår kropp är genetiskt skapad för. Idag lägger jag en stor del av min arbetstid som kirurg vid datorn och klickar alldeles för många gånger på musen innan jag har instruerat klart röntgenavdelningens personal. Det skapar en teknisk stress som vår kropp genetiskt inte är gjord för att tackla. Kirurgen, det vill säga hantverket vid operationer, ger mig dagligen stora utmaningar men det är byråkratin som gör mig stressad. Genom BASE-hoppningen lär jag mig att hantera tuffa situationer och stress. Jag upplever att jag blir en bättre och säkrare kirurg.

Efter en lång dag på sjukhuset sätter sig Richard gärna i bilen och kör cirka en timme till någon av fjordarna i närheten av Trondheim där han bor. Sedan väntar en lång och krävande vandring upp till toppen av det berg som han gör uthoppet ifrån.

För att utmana sig själv i hoppet, och även flytta fram den tekniska gränsen, gör Richard avancerad akrobatik i luften under de sekunder av fritt fall som följer efter uthoppet från klippan. Han gör saltomortaler och skruvar. Rörelser som han mellan varje hopp, tränar och finslipar på hemma i gymnastiksalen eller från trampolinen i badhuset.

Hur känner då Richard sig när han står på toppen av ett flera hundra meter högt berg och det bara är några minuter tills han skall göra hoppet?

– Det är en blandning av stress och förväntan och min puls är lite högre än normalt. Men jag har alltid ett högt säkerhetsmässigt tänk och jag är alltid 110 % säker på att detta fixar jag.

Hur Richard känner sig efter hoppet är lätt att förstå när man sett honom landa. Han strålar av glädje och det syns på honom att adrenalinet rusar genom kroppen. En av de första sakerna han gör efter landningen är att ringa hem till familjen och berätta att allt har gått bra. En viktig rutin som han alltid följer.

Det är en blandning av stress och förväntan och min puls är lite högre än normalt. Men jag har alltid ett högt säkerhetsmässigt tänk och jag är alltid 110 % säker på att detta fixar jag.

KICKUP[®]
PURE EFFECT

